

(pleha) posodo, kakor škaflo s pokrovom. V to posodo je na jedni strani vdolana cev, na nasprotni strani pa napravljen meh tako, da se more z njim v posodo sapa vpihivati ter iz cevi puhti. V posodo se naloži lahko vnetljivo gorivo, katero se potem zažge in nanj žvepleni cvet ali prah potrosi. Ko je to storjeno, se cev v mišjo luknjo vtakne, z mehom žvepleni sopuh v pozemeljska mišja zakotja vpihava in tako mišja zalega pokončava. Se ve, da se morajo bližnje luknje, iz katerih se začne dim in sopuh kaditi, trdno zateptati. Na ta priprosti način, ako se prav naredi, moreta v dveh dneh dva izurjena delavca z $\frac{1}{4}$ centom žvepla na sto in sto oralih vse miši vgonobiti.

Bencin gotova pomoč zoper stenice. Mnogo reči se priporoča za stenice; najboljše hoče vedeti „Kärntner Blatt“, ki priporoča eter kamnenega olja (Petroleumäther) ali ligorin ali bencin, ki je dober kup in se v vsaki apoteki dobi. Z drobnim pimselnom se bencin namaže v vse kote, kjer so stenice. Le varovati se je, da ne pride luč zraven, ker se bencin silno rad vname.

Iz „Novic“.

Dopisi.

Iz Maribora 2. sept. Ravno zvemo poglavitne točke iz testamenta rajnega konjiškega nadžupnika, č. g. Rozmana. Kakoršnega smo moža poznali v življenji, takošen se nam kaže tudi po smrti v svojem testamentu. — Vse premoženje do zadnjega krajevarja je namenjeno za dobrodelne in cerkvene namene. Glavni dedič so imenovani milostljivi knez in škof Lavantinski, — se ve — ne za se, ampak z izrecno prošnjo, da vse, kar bo ostalo po izplačanih posebnih volilih, obrnejo v prid onih 5 far, katerih patron so rajni nadžupnik bili. —

Iz Celja sredi avgusta. (Priateljska beseda do novega srenjskega zastopa v okolici.) Naj nam dovolé novoizvoljeni, narodni občinski načelniki nekoliko opazek. Posel občinskega predstojništva se zamore všteti med najtežje, kajti le županstvu je naložena od gospodsk dolžnost, ljudstvu vsako stvar natančno oznanjevati in razlagati. Le županstvo občuje neposredno z ljudstvom, višje gospodske pak le ukazujejo županstvu. Čestokrat se dogodi, da višje gospodske zahtevajo od župansteve nagle rešitve takovih zadev, katere se morajo ljudstvu še le po malem in točno razlagati. Sedaj le županstvo ima nalogo, to izvrševati in ima vsled tega vpljiv do ljudstva. Ako županstvo dela zoper naš napredek, mora ljudstvo mu pokorno biti in ne ostaja mu družega nič, nego plačevati redno svoj davek, da si županje potem iz doklad svoje račune poravnajo. Vsakemu je znano, koliko župansteve je samo pod okrajnim glavarstvom Celjskim, kateri imajo načelnike, nasprotne narodnosti. Ta-

kovi načelniki potem rabijo svoj strupeni vpljiv do ljudstva in ga terorizirajo v najožjem pomenu! Ako pa županstvo skrbi poleg svojih opravil za naše narodne zadeve, kar je na čisto postaven način lahko mogoče, tedaj se tudi ljudstvo kaže sprejemljivo za blagi čut domoljubja.

Tako na primer bilo bi svetovati, da bi umni novoizvoljeni načelniki okolice Celjske opustili pri uradovanju tuj jezik, ter izključljivo le rabili naš domači slovenski jezik, kateri se da tako lepo porabiti za urade, ter da bi tako ljudstvu vsak ukaz v razumljivem jeziku razpošiljali. Do sedaj je v prvej vrsti zoper vpeljavo slovenskega jezika v občinsko uradnico spletke delal pisar, kateri — mimo gredé naj opazim, ne zna niti slovenskega niti nemškega jezika pravilno. Nadejamo se, da novoizvoljeni odbor ne bode temu pisarju prepustil poveljstva nad občino, temveč da se mu bode ukazalo pisati in uradovati v slovenskem jeziku, ali pa pustiti službo; kajti ravno on je hujskal pri prvih volitvah volilce zoper narodne odbornike in tako vže davno zaslužil propusti. Naj si novi načelniki blagovolijo vzeti te naše besede, ktere smo prav iz srca govorili, na vest i naj bodo osvedočeni, da jim bode ljudstvo za takovo ravnanje vedno hvaležno.

Sv. Lenart v slov. gor. 24. avg. (Potovalni zbor). V nedeljo 23. avg. je prišlo sem ptujsko nemčursko naprednjaško društvo svoje šare prodajati. Povabila je dr. J. o pravem času srenjam razposlal, sicer je vse tajno se pripravljalo. Škoda res za trud! Razun nekterih iz Ptujja došlih „fortšritlerjev“, je tudi mariborski Branstetter svojo državno modrost razvijal. Predmet bil je primeren, namreč: razmere med cerkvijo in državo. Se ve, da po njegovem mnenju cerkev ima biti ponižna dekla državi. Krono je nasadil zborovanju dr. Jug s svojo zgovornostjo. Duhovni, reče, nabirajo milošino v cerkvi za — svoj žep! To si upa reči on, ki si ravno zida hišo z dvojnimi stropi! Kde je pa on denarjev nabral? — Siromaki že čutijo, da nimajo več duhovni siromašnih zavodov v rokah. — Tudi taji previdnost božjo, rekši, da so nesreče pri živini krivi — pòsli, in na poljih in goricah večidel — nevednost ljudi. — Mar delajo ljudje tudi povodnje in točo, ki nam pobe-rajo, kar že v rokah imeti mislimo? Po teh umoslovnih mislih ni nas osupnilo, da je končal: „Popravljajmo šole!“ Da, to nam je iz srca rečeno! Če sedanje šole niso le razposajenosti šolske mladine krive, temuč tudi toče, slane in goveje kuge, — kajti po dr. Jugovih besedah bodo le šole vsem zlegom v okom hodile — tedaj pa le popravljati in prena-rejati novodobnih šol, in začnite kar pri domačej, ki menda ni najnedolžniša pri teh nesre-čah! Pri tej gòdli so se celó privrženci našega odvetnika debelo pogledovali. Bilo jim je odveč!

Kmalu so drdrali vozovi od nas, nobena kupica se ni izpraznila na vspeh zbora. Ptujski fortšritlerji so se menda vendar prepričali, da tudi dr.

Jug eoprati ne zna, da bi privabil tržane in okoličane k zboru. Le nekateri privatni uradniki in usnjarski pomočniki so se zbora udeležili. Izmed odličnejših tržanov ni bil nobeden navzoč in tudi kmetov ne, razun par znanih nemčurjev. Tako je prav! Na taki način se tem brezverskim nasilnikom najlepše pot posveti. —

Iz Celja 30. avg. (Izid volitve deželnega poslanca v Brežicah in pišečki volilci.) Da bodo nemškutarji v Brežicah s svojim kandidatom zmagali, to je pač za gotovo vedel vsak, kdor razmere tega okraja pozna in je v „Gospodarju“ bral, da voditelji pravne ali konservativne stranke kandidata ne postavljajo. V Brežicah imajo nemškutarji toliko vpliva do mnogih nevednih kmetov, da liberalni Slovenci sami s svojim kandidatom nikdar prodreti ne morejo. Zmagati zamore tukaj le kandidat konservativne stranke, ako ga tudi „narodna“ podpira. V srce je pa zbolelo vsakega rodoljuba slišati, da so celó nekateri tistih volilcev, ki so vselej odločno in nezmagljivo stali na slovenski strani, zdaj glasovali za nemškutarja, ter postali tako „izdajalci Slovencev!“ Poznam le volilce Pišečke župnije. Teh volilcev so se nemškutarji vselej najbolj bali, pa jih tudi najbolj sovražili, ker so ti vselej pogumno stali za narodno stranko in pravni program, ter so v tem smislu volili in tudi marljivo agitirali, kakor lani Martin Zagmeister, posestnik v Podgorjem.

Tudi lansko leto jih je, posebno sedanjí nemškutarski zmagalec, gosp. Žnidržič, ometaval z raznimi psovkami, ker so vsi glasovali za kandidata pravne stranke, g. Kosarja.

Volilci iz Pišeč! kaj vam je pa letos obljubil nemškutar Žnidržič, da ste za njega glasovali? Alj ste mislili, da je pravna stranka umrla, ker ni zdaj v brežkem okraju postavila svojega kandidata? Ali ste se hoteli brežkim nemčurjem prikupiti, da ste zavolj tega prevzeli sramotno ime: „izdajalcev naroda?“ Skoro bi to verjel, ker je po končani volitvi dva para konjev iz Brežic privleklo dva nemškutarjev dobro nadevana voza, da so se brž ko ne prišli zahvalit Pišečanom, ki so jim do zmage pomogli. Sramota!

Sicer bo g. Žnidržič ravno toliko opraviť mogel, kakor g. Lenček, (slov. stranki bo se ve da več zamogel škodovati kakor hasniti, ker je vnet velikonemec); pa bodi si, da bi bila oseba boljša alj slabša od g. Lenčeka, ste vendar z glasovanjem za nemčurskega liberalca Pišečko župnije, ki je bila kot najbolj stanovitna za federalistično stranko na glasu, pa tudi sami sebe v sramoto zapodili. Z volitvijo g. Lenčeka bi bili vsaj eden okraj narodnej stranki ohranili; tako ste pa zakrivili, da vas liberalna slovenska stranka „izdajalce“ psuje.

Ker spada g. Lenček k liberalni narodni stranki, ste kot zvesti kristjani hoteli morda bolj konservativnega in kristjanskega poslanca v de-

želni zbor spraviti? Toda tudi ta vam je spodletela. G. Žnidržič je liberalce berž ko ne bolj kakor Lenček. To ste že gotovo prej vedeli; ko je namreč lansko leto za se agitiral in po kmetih kot lačen berač kruba od hiše do hiše, kjer je le vedel, da kateri volilec stanuje, glasov beračil, je prišel tudi v Pišece, dasiravno je lahko prej videl, da tam ne bo nič druga dobil kot posmehovanja zaradi svojega smešnega programa. Med drugimi liberalnimi bedarji je prerokoval, da naša nezmagljiva sv. vera ne bo več kot 300 let še obstala, (se ve, da je ni imenoval „nezmagljive“ in ne „svete“). Volilci! ali more živoveren kristjan tako govoriti? Gotovo ne! Ali pa niste vi, ki ste za takega človeka glasovali, ob enem tudi sv. vere v roke brezverca izdali? Vprašam vas le: zakaj ste šli volit, ako niste mislili za g. Lenčeka glasovati? Zakaj se niste rajši volitve zdržali, kakor vam je „Slov. Gospodar“ nasvetoval, in kakor so tudi nekateri bolj pametni storili? Tem izrekam slavo, ker so se pokazali prave, konservativne, federalistične Slovence!

Rodoljub slov. in rojak Pišečki.

Iz Ruš. V ponedeljek 31. avg. smo pokopali na Cmolniku v ruški fari obče znanega poštenjaka Luko Hleb-a, zvestega katoličana in predsednika tamošnjega (ruškega) narodnjega bralnega društva. Pogreb je bil za tiste hribove sijajen. Bilo nas je osem duhovnikov in ljudstva prav mnogo od blizo in daleč. Naj bo blagi mož molitvi znancev in prijateljev srčno priporočen!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vse oči so zdaj obrnjene na Česko, kamor pride svetli cesar in kralj dne 7. t. m., ter ostane v zlati Pragi 8. sept., 9. se pa poda v Vinorce k vojnim manévrom. Liberalni kakor tudi vladini nemški listi se nasledkov tega potovanja grozno bojé, kar se vidi iz tega, da v enomer ponavljajo in svoje verne bralce tolažijo, da cesarjevo potovanje le velja vojnim manévrom, da pa političnega namena nima. — Bomo vidili. V tem si česki narod na vso moč prizadeva, svojega kralja sijajno sprejeti. Iz vseh okrajev, mest in raznih zastopov se pošljejo cesarju adrese, v katerih bo izrečena najpohlevniša udanost in prošnja, da naj blagovoli kralj, do kterege edinega še ima česki narod zaupanje, nadaljevati poravnanje, ktero se je začelo z odpisom od 12. sept. 1871, ker zamore le sprava narode in dežele srečne, državo pa mogočno storiti.

Mislímo, da ne bo brez vspeha; pomenljivo je vsaj, da celó magjarski listi spóznajajo potrebo sprave.

Vse drugače kakor pri nas odperajo se po drugih krajih ljudem oči, da modro volijo. Pri dopolnilni volitvi v gališki dež. zbor zmagali